

VYDŪNAS

Gimdymo slėpiniai



7-as redaguotas leidimas

Vydūno draugija

Kaunas, 2018

smerkti žmones. Vien tik noriu žadinti aiškų supratimą apie dalykus, kurie gyvenime yra ne tik patys nuostabiausieji, bet ir kilniausieji. Kokia yra gimtis, tokia yra ir šeima bei visa tauta.

Vaikų dalis iš tėvų kūno gyvatos

Žinant, kaip tėvai gyvena, kaip jie pradeda kūdikį, nesunku suprasti, koks bus vaiko kūnas, kokia bus jo prigimtis. Vaikas tegali būti sveikas, skaisčios prigimties, jei jis tokią paveldi iš tėvų. O tam reikalingas doras tėvų gyvenimas, kad kūno gyvatoje nepasidarytų betvarkė.

Kaip jau žinome, vyro kūne iš kraujo randasi ypatingi gyvos medžiagos kūneliai, kurie vadinami sėkla. Tie kūneliai atrodo kaip maži gyviai su galvutėmis ir uodegytėmis. Jie labai greit sukasi, juda. Taipogi ir moters kiaušidėse mezgasi maži apvalūs gyvos materijos kūneliai, vadinami kiaušialąstėmis. Pradėjimo metu minėti dviejų rūšių kūneliai susitinka moters kūne. Vyriškoji sėkla įsiskverbia į moteriškąjį kiaušinėlių, ir, abiem susiliejus į vieną, vaisius pradeda augti.

Seniau buvo tikima, jog moters kiaušinėlis yra tik maistas vyriškai sėklai. Bet šiandien žinoma, kad abu gyvos medžiagos kūneliai yra vienodai svarbūs. Kiekviename iš jų yra susikaupusi viena iš dviejų priešingų gyvybės jėgų – joms abiem susiliejus į vieną darinį, pradeda augti nauja gyvybė. Vyriškoje sėkloje veikia vienas, moteriškoje kiaušialąstėje – antras gyvybės po-

lius. Ir šitas dviejų priešybių susiliejinimas įvyksta didžiausiame žmogaus gyvybės pakilime ir galingume. Taip prasideda naujas, augantis pavidalas, kuriame abi gyvybės jėgos nuolat tarpusavyje sąveikauja.

Nuo tos akimirkos, kurioje įvyko šis vyro ir moters sėklų susiliejinimas, vyras nieko daugiau augančiam vaisiui nebeteikia. Toliau pradėtą gyvybę augina vien tik motina. Jos kraujas maitina vaisių. Vyras tegali šį augimą tik trikdyti ir gadinti, bet negali gimties jėgų skatinti. Todėl iš tikrųjų kūdikis visuomet daugiau prigimties gauna iš motinos negu iš tėvo. Motina yra naujojo žmogaus gyvenimo vartai. Ji yra gimdyvė. Joje yra jos vaiko kilmės slėpinys. Tėvas beveik visuomet lieka šalia.

Minėtoji iš vyro ir moters sėklų susidariusi užuomazga iš pradžių yra balsva. Iš lengvo randasi joje raudonas taškelis. Jis yra pradžia raudonųjų kraujo kūnelių, kurie tuojau ir pradeda kūną statyti.

Be jokios abejonės aišku, kad augančio vaisiaus kraujas negali būti kitoks negu tėvų kraujas. Nors tas vaisius toks mažas, kad vos įžiūrimas. Taipogi aišku, kad labai kenksminga yra tai, jei būsimoji motina vis iš naujo įtraukiama į geismų ir gašlumo sūkurius. Vaisiuje besirandantį kraują geismingos aistros ne tik silpnina, bet tiesiog gadina. Gašlumo syvai jį nuodija. Ir todėl natūralu, kad iš gašlių tėvų gimęs vaikas yra blogos sveikatos ir negali ilgai gyventi.

Kai kurie gydytojai sako, jog nėštumo pradžioje toks

motinos kraujo suerzinimas nekenkia vaisiui ir tiktai prieš gimdymą yra neleistas. Bet tai yra tik nedoro elgesio pateisinimas. Galbūt nekenkia tiek, kad paliktų matomas pasekmes. Bet beveik apčiuopiama, jog tai kenkia būsimojo žmogaus asmens gyvatai.

Gimties jėgos yra skirtos gyvybei pradėti. Pradėdami gyvybę, žmonės tarnauja kūrybos tikslams. Todėl ir tas didysis smagumas, kuris patiriamas gimtims susiėinant. Juo daugiau žmonės tuomet atsiduoda kūrybos galioms, tuo jis didesnis. Vyras ir moteris abu turėtų vienodai jausti ir vienaip išgyventi viso pasaulio, visos esaties pagrindą. Abu kūnai turėtų būti kupini gyvybę kuriančios meilės. Iš jos turėtų gimti kūdikis.

Taip supratus gimčių susiėjimą, pasidarytų aišku, kad vaisingumo jėgos tėra duotos vienam, labai ypatingam tikslui. Ir tik tam jos turėtų būti naudojamos, vien tinkamu pradėjimui laiku (vaisingomis dienomis). Taip jaučiantiems žmonėms vaisingųjų dienų laikas taptų žinomas. Retai jis tesikartotų. Bet jį pajautų, ypač moteris, kaip saulės užtekėjimą. O vyras irgi jį numanytų. Vienodai abiejuose eitų laikas ir jo bangos, abiem vienas kitame gyvenant ir abiem atsiduodant tam, kas kyla iš šventųjų visumos gelmių.

Akivaizdu, kad mėnesinių metu pradėjimui laikas yra netinkamas. Tuomet ne tik atsinaujina gyvybės ritmas, bet su krauju kūnas nusivalo nuo gašlumo. Lengva suprasti, kad tuo laiku pradėtas vaikas negali būti

gero kraujo. Todėl Rytų tautose, pavyzdžiui, Biblijos besilaikantiems žydams, moteris prieinama tik praėjus 7-ioms dienoms po mėnesinių. Žinovai sako, jog geriausias pradėjimo laikas, tikintis mergaitės, yra nuo 7-tos lig 9-tos, o norint sulaukti berniuko – nuo 10-tos lig 15-tos dienos po mėnesinių. Po 17-tos dienos moteris nebepastoja (*Dr. M. E. Keith. Die Ehe. Lorch, 1908*). Yra atrasta, kad vyriškoj sėkloj yra 12 rūšių medžiagos, kurių kiekviena rūšis yra pradžia svarbios kūno dalies, pavyzdžiui, širdies, plaučių ir t. t. Iš to taipogi aiškėja, kaip labai sveikam kūdikiui pradėti reikalingas sveikas tėvo bei motinos kraujas. Vyras, kuris eilę metų paleistuvavo ir gal net sirgo kuria nors gimties liga, gali vesti dorą, skaisčią mergaitę, vis dėlto jo vaikai nebus visiškai sveiki, bet, kaip ir jis, bus ligoti, sudirgę, silpno skrandžio, silpnos širdies, nesveikų smegenų ir t. t.

Sveikas motinos kraujas labai atitaiso tėvo ligotumą. Tačiau jis negali ištaisyti visko, ką tėvas prarado sirgdamas gimties liga. Tik tuomet nebus liūdnų pasekmių, jei vyras po savo ligos keletą metų gyvens visiškai skaisčius, – kad jo kraujas galėtų visai atsinaujinti.

Pagaliau labai svarbu žinoti, kad tiktai pilnai subrendęs žmogus teturėtų vaikus pradėti. Tai aišku iš to, kas anksčiau pasakyta. Žinovai, kurie tuos dalykus gerai žino, sako, kad vyras subręsta tik 30 metų sulaukęs, o moteris – 24. Iš to reikėtų spręsti, jog tik tokių tėvų, kurie tokio amžiaus apsives, vaisingumo jėgos bus pilnoje galybėje.

Jaunesnio amžiaus žmonės neturėtų kurti šeimos – vyras nesulaukęs 30, mergaitė nesulaukusi 24 metų. Anksčiau pradėti gimties gyvenimą netinka nei jiems, nei būsimiems vaikams. Juo jaunesni tėvai, tuo trumpesnis vaikų amžius, tuo silpnesni ir jų kūneliai. Tikrai tuomet jie yra dar šiek tiek sveiki, drūti, jei jaunavedžiai pusėtinai skaisčiai gyvena.

Mūsų laikais labai kovojama prieš paleistuvavimą, ypač Vokietijoje ir Prancūzijoje. Ir paprastai raginama anksti apsivesti, kad to išvengus. Tačiau tai neduoda naudos. Tas, kuris negali išlikti skaisčius nevedęs, tas tikrai paleistuvaus ir apsivedęs, pirmiausia su savo moterimi, o ir su kitomis. O tai kenks ne vien abiem, bet ir jų vaikams.

Tačiau nenoriu likti nepasakęs, kad nežinant, kaip iškilti iš gimties varginimo ir iš geismų karščio, geriau yra apsivesti ir nuraminti savo kraują. Papročių laikymasis daug padės. Ypač jaunesiems, kurie sau vieni susižadina gimties geidimus, tai bus proga pasveikti – jų gimties gyvenimas taps geresnis. Tik nereikia pamiršti, kad toks gyvenimas dar nebus tinkamas kilniam žmogui, o pateisinamas tikrai dėl žmoniškojo jo silpnumo.

Dar reikia žinoti, kad tėvai savo vaikų kraują gadiną, ne vien vaikams dar neužgimus, bet ir vėliau. Vaikai turi būti maitinami motinos pienu. Žinoma, kad kūdikiai, pažinę motinos pieno, kartais suserga arba ima dejuoti, verkti vos pabandę žįsti. Atsitinka tai tuomet,

kai motina yra supykusi, nusigandusi, nusiminusi, pavydulinga ir t. t. Visi ūpų-jausmų sujudimai, kaip jau kartą aiškinta, pasireiškia kraujuje ir visuose kūno syvuose, ir sukelia kokį nors nesveikumą. Moteris tai jaučia, nesijausdama tuomet visiškai smagi.

Didžiausias žmogaus jausmų-geismų ir kraujo sujudimas būna gimties patirtyje, o ypač jei tuomet nėra tikslo pradėti kūdikį. Kraujas tada visai apsinuodija. O iš kraujo gaminasi motinos pienas – kūdikio maistas. Kaip gali kūdikis neverkti ir būti sveikas, kai jį tėvai taip galuoja, o motina nuodais girdo!

Iš viso to matyti, jog kūdikis gali pilnai sveikas išlikti tik tada, kai jis tinkamu laiku pradėtas sveikų, susivaldančių, skaisčių tėvų ir kai juodu susilaiko nuo naujo mėgavimosi gimtimi, kol kūdikis yra maitinamas krūtimi. Tai reiškia, kad tėvai nors aštuoniolika mėnesių turėtų vengti gimties patirties. Vaisius auga maždaug devynis mėnesius, ir ne mažiau kaip devynis mėnesius kūdikis turi būti motinos pienu maitinamas.

Be abejonės, taip reikalauja gyvybės dėsniai. Pažvelkime ir palyginkime su gyvūnų gyvenimu*. O žmogus turėtų aukščiau būti už juos.

* Šių dienų humoras: – Kaip jūs manote, Holmsai, kodėl vilkai suėina į porą visam gyvenimui, o šunys partnerius keičia? – Vatsonai, bet juk tai elementaru: šunys – žmonių draugai.